

Kevin Ovenden: Revolutionen måste förbli i arabiska händer

[Kevin Ovenden, marxist, antikrigsaktivist, medlem i Respect Party och ledare för Viva Palestina, går i denna artikel mot Gilbert Achcars artikel ”Libyen – en befogad och nödvändig diskussion ur ett anti-imperialistiskt perspektiv”, som finns på marxistarkiv.se. Ovendens artikel finns bl.a. på www.internationalviewpoint.org.]

Den arabiska revolutionen har vidgat vänsterns horisonter. I regionen finns nu historiska möjligheter till en ny radikal politik: det framgångsrika motståndet mot de härskande västmakterna och mot Israel har förenats med de unga och egendomslösa massornas rörelse mot de korrumperade och medbrottsliga eliterna.

Hosni Mubaraks och Zine El Abidine Ben Alis fall omintetgjorde årtionden av västlig politik, och drev dem på defensiven. De försöker nu återta mark samtidigt som de regionala tyrannerna tömmer sina politiska och militära arsenaler för att hänga sig kvar.

Således står de framväxande arabiska rörelserna och vänstern inför nya politiska utmaningar och strategiska val. Det är bakgrunden till den befogade debatt kring västs militära intervention i Libyen som Gilbert Achcar givit uttryck för i en intervju och en artikel publicerad på *Znet*.

Gilbert skisserar argument för ett förbehållsamt politiskt stöd till de kommande Nato-ledda flyg- och marinoperationerna i Libyen (ingen inom den internationella vänstern befinner sig i en position där de kan göra någonting materiellt/militärt själva).

Han skriver i egenskap av att vara en välkänd marxist och motståndare till de afghanska och irakiska kriget, anhängare till den palestinska kampen och verklig vän till de arabiska revolutionernas mest radikala del.

Gilbert Achcar tillhör inte bandet av liberala angripare, vilka, i naturlig allians med de neokonservativa, gav oss katastroferna i Afghanistan och Irak. Men han hävdar att vänstern i fallet Libyen bör stödja åtgärderna från de makter som ockuperar dessa två länder, om än med många reservationer och med vaksamhet och misstro.

Det är en mycket felaktig ståndpunkt i fråga om Libyen. Om man generaliserar dess logik – som Gilbert gör – så spelar den på ett farligt sätt i händerna på de reaktionära krafter som han och vänstern hoppas att de arabiska revolutionerna omsider kommer att uttradera.

Västs intervention i regionen

Gilbert för fram två jämförelser för att understryka att socialistiska principer inte är religiösa trossatser och inte är någon ersättning för att ge konkreta svar på grundval av en ”saklig bedömning” av den konkreta situationen.

Poängen är till hjälp, jämförelserna däremot inte. Han medger, att man genom att utgå från jämförelser tenderar att ge upphov till en förvirrande polemik kring vad som är gemensamt för unika händelser, som alla själva är föremål för avsevärda kontroverser med radikalt olika bedömningar av de faktiska omständigheterna.

Folkmordet i Rwanda, ett av hans exempel, utgör utan tvekan (minst sagt) mer en fasansfull lektion i följderna av faktiska västliga interventioner, i sin helhet ända fram till och inklusive randen till slakten, än ett motexempel för dem Gilbert som läxar upp för att göra ”religiöst” motstånd mot alla västliga militära åtgärder.

Hursomhelst har inte ens de västliga ledare som har tryckt på för bombningarna av Libyen påstått att de händelser som de påstår sig vilja förhindra var jämförbara med Förintelsen eller folkmordet i Rwanda – även om de mest rabiata tabloidtidningarna och bombförespråkarna [bomberatti] har det.

Det motverkar sitt eget syfte för vänstern att själva dra fram dessa bibetydelser. Det är ännu mer skadligt om vi samtidigt underlåter att placera det mest framträdande och utmärkande drag som upproret i Libyen är ett uttryck för i förgrunden – den bredare arabiska revolutionära omvälvningen.

Det regionala processen, och vad den innebär både för västmakterna och för dem som har rest sig i Libyen, nämns knappast i Gilberts analys. Istället accepterar han till stor del frågan som Nicolas Sarkozy, David Cameron och Barack Obama formulerar den: att deras allmänhet och stater ställs inför ett särskilt libyskt moraliskt dilemma, och att staternas omfattande åtgärder visar sig av det.

Men deras militära aktioner är inte en enstaka reaktion på en potentiell humanitär kris. Det är till och med mera än bara det senaste kapitlet i en historia av krig som åtföljts av bestickande humanitära anspråk. Därmed borde enbart historien – den senaste och pågående i Irak och Afghanistan – få var och en som hoppas på en progressiv lösning på detta bombardemang eller som ger det ett moraliskt värde att stanna upp och reflektera.

Det blodiga förflutna och nuvarande bidrar också till det förnuftiga i att stärka en långtifrån "religiös" antikrigsstämning, som sträcker sig utanför vänstern och omfattar en exempellöst stor del av den allmänna opinionen – ett tecken på den internationella rörelsen mot kriget i Irak.

Sammanhanget är dock inte bara historiskt. Samma aktörer som iscensätter missilangreppen mot Libyen ingriper samtidigt och med samma mål i resten av samma region. (Att föreställa sig att västmakternas motiv, intressen och mål är fundamentalt olika i Libyen och i Persiska viken – är orimligt speciellt för en marxist.)

Samma Europeiska Unionen-mandarin – den civiliserande kolonialisten Robert Cooper – ger direktiv om att införa demokrati i Libyen samtidigt som han skriver försvarsskrifter för det av Saudiarabien iscensatta mordet på demokrater i Bahrain.

Samma president Obama, som sade att attackerna mot sjukhus var ett *casus belli** mot Tripoli, står bakom sina allierade i Riyadh och Manama, som under flera dagar ... angrep sjukhus under näsan på den amerikanska femte flottan.

Samma skatteinkomster som går upp i rök när missiler exploderar i Libyen, subventionerar Israels missiler som spränger människor i Gaza – inte för två år sedan, utan idag, nu, och med hot om att mycket mer är förestående. Samma Qatar som sent omsider ger flygunderstöd åt attackerna i Libyen sänder samtidigt trupper för att attackera demokrater i Persiska viken.

Det finns förvisso stora sprickor och skillnader i tyngdpunkt när USA, tillsammans med sina europeiska och arabiska allierade, försöker komma överens om ett svar på den utmaning som de arabiska revolutionerna utgör.

USA skulle vilja ha mer lindrande reformer från Arabiens kungar, sauderna vill inte ge något. Hillary Clinton har klängt sig fast så länge som möjligt vid självhärskaren i Jemen. Alain Juppé, som sårats av den politiska kris som orsakats av hans föregångares intensiva relation med Ben Ali, uppmanade tidigare Ali Abdullah Saleh att avgå.

Men det övergripande målet är detsamma: att lägga beslag på den revolutionära processen och försäkra sig om att den styrs in längs en väg som är stabil och förenlig med västmakternas intressen och vilka pålitliga figurer som helst som de kan identifiera i varje stat.

Olja och västs politik

Dessa intressen handlar i slutändan om att kontrollera Mellanöstern och nordafrikanska kolväten. Går västs politik ut på olja? På en nivå handlar det alltid om olja. När Silvio Berlusconi och Sarkozy omfamnade Muammar El-Gaddafi, handlade det outtalade intresset om olja. När de ingriper för att störta honom, är det underliggande intresset fortfarande olja – precis som det var när väst stödde Saddam Husseins angrepp på det revolutionära Iran och sedan, ett decennium senare,

* **Casus belli** (latin för "krigstillfälle") är en folkrättslig term med betydelsen "anledning till krigsförklaring" – öa.

drev ut honom ur Kuwait, utsatte Irak för ett embargo i tolv år och slutligen invaderade en andra gång och avrättade honom.

Samma imperialistiska, kapitalistiska mål i regionen kan tillgodoses genom olika *politiques d'Etat*. Med lord Palmerstons ord, imperiets ministrar har inga eviga vänner och inga eviga fiender, endast eviga intressen – som Hosni Mubarak upptäckte i elfte timmen.

Så varför denna förändring av politiken gentemot Gaddafi? Det finns de som seriöst berättar för oss att den här gången är det annorlunda - den här gången, underordnar de västliga regeringarna egenintresset till förmån för humanism. Gilbert är inte en av dem. Men hans argument ger dem trovärdighet – och skulle om de antas av vänstern uppmuntra dem att gå vidare.

Gaddafi lyckades varken falla på sitt svärd, likt Mubarak, inte heller krossa oppositionen, som Al Khalifa-kleptokraterna i Bahrain, om än först efter ingripande av USA:s äldsta allierade i regionen, Saudiarabien.

Med hjälp av brutalt förtryck och genom att spela på partiella skillnader i det libyska samhället lyckades han verkligen tränga undan dynamiken i de ungdomsledda revolutionerna i Tunisien och Egypten (som under sex veckor också har varit centralt i Sanaa, Jemen) med en väpnad konflikt som mer liknar ett inbördeskrig.

Under dessa omständigheter blev han en belastning för väst. Inför bombningarna sade Obama att instabiliteten i Libyen hotade ”viktiga amerikanska allierade i regionen.”

Gaddafi själv hade redan visat att han inte hade för avsikt utgöra ett sådant hot. De som tror att han idag är någon form av antiimperialist skulle göra klokt i att betänka att han även när han fördömde västs bombardemang som ”korstågsaggression”, utropade sig som den enda möjliga libyska ledaren som kunde upprätthålla fred med Israel och förhindra afrikanska migranter från att ta sig in i Europa.

Det är befängt, som Gilbert uttrycker det, att hävda att Gaddafi under det senaste decenniet har varit mot västliga intressen, och att det är därför väst vill stöta honom. Men likaså har det under de två sista veckorna blivit uppenbart att denna nyligen förvärvade och flyktiga allierades flagnande styre inte längre tjänade dem väl.

Detta käbbel i västs huvudstäder om hur man skall bemöta och få till stånd en återgång till stabilitet speglar mer sannolikt den osäkerhet som har drabbat deras försök att samla ihop en motstöt mot den arabiska revolutionen än någon gryende insikt om en hittills frånvarande moralisk känslighet. Till skillnad från i Egypten fanns det ingen högsta arméledning som tryggt och smidigt kunde byta lojalitet.

Samma tvekan utmärkte de arabiska tyrannerna. De vill få ett slut på den revolutionära vågen, men de känner ingen lojalitet mot, ännu mindre sympati för, Gaddafi – eller nödvändigtvis för varandra. Qatarierna har länge verkat för att stöta Mubarak. De hoppas att västmakternas aktion skall visa sig vara en enda yxa, som faller ett monster med två huvuden.

Gilbert säger att vi inte ska ”avfärda den allmänna opinionens tryck på regeringarna i väst” för att avgöra deras handlingar, som rättfärdigades med att de förhindrade en slakt i Benghazi.

Bara självutnämnda och vilseledda ledare för det ”globala civila samhället” skulle hävda att det var den allmänna opinionen i Europa och Nordamerika som drev fram beslutet att gå i krig. Storbritannien och USA gick till krig mot Irak, trots den allmänna opinionen.

Det finns inte mycket entusiasm för detta krig - så mycket är klart av de motstridiga opinionsmätningarna. Så då återstår observationen att allmänhetens upprördhet inför en väntad massaker bara var en faktor bland många i Sarkozys och Camerons kampanj för att få avfyra missilerna och bomberna fällda.

Moral och västs bomber

Låt oss lägga åt sidan att det var de ödesdigra varningarna från själva de politiker som pressade på för bombning – i allra högsta grad Juppé och William Hague – som upplyste den allmänna diskussionen om att det var tänkbart med en slakt. Låt oss också helt kort återvända till om deras varningar var riktiga och vad som kunde ha gjorts.

I begränsad mening var allmänhetens medlidande betydande. Det avgjorde vilket ideologiskt register London, Paris och Washington valde för att åter legitimera sina roller i arabvärlden efter den skada de åsamkats av Irak och deras allierades fall i Tunisien och Egypten.

Gilbert berör detta när han identifierar västs intresse för att säkerställa en fortsatt "förmåga att återropa humanitära förevändningar för framtida imperialistiska krig som de på Balkan eller i Irak". Men det betyder att varje som helst tilltro till deras nuvarande humanitära förevändning bara gör det lättare för dem att just konstruera skildringar för fler Irak.

Uppmuntrade västmakter gör det mer sannolikt med ytterligare krig. Att stödja deras militära insatser bidrar till detta.

Om vi inte ska skilja ut just Libyen från vad västmakterna gör och kommer att göra i regionen och på andra håll, så hamnar faktiskt denna slutsats i ena vågskålen på den moraliska avvägning som Gilbert anmodar oss att göra: "Det som avgör är jämförelsen mellan priset i mänskliga liv för denna intervention och kostnaden som skulle ha uppstått om den inte hade ägt rum." De döda i Bahrain och Jemen förtjänar också att räknas.

Den första kostnaden kommer vi att få veta allt eftersom händelser utvecklar sig i Nordafrika, Mellanöstern och därutöver. Den andra, kan vi aldrig veta med säkerhet.

Det har blivit allmänt accepterat att Gaddafi var på väg att ta Benghazi och skulle ha dödat tusentals. Framgången och omfattningen av Gaddafis förtryck bestämmer inte för en sekund vårt motstånd mot det. Men de är avgörande för Gilberts bedömningsgrund om vi bör stödja vad väst gör.

Så låt oss anta att Juppé, Hague och andra hade rätt: Gaddafi var på väg att vinna och döda tusentals. "Kan någon som påstår sig tillhöra vänstern bara bortse från en folklig rörelses vädjan om skydd... när den sorts beskydd de begär inte är av en sort som kan användas för att utöva kontroll över deras land?" frågar Gilbert.

Fram till dess hade dock rebellernas önskemål ignorerats, inte av vänstern, utan av dem som de riktade sig till. Redan några dagar in på upproret frågade de stormakterna, som nu framställer sig som deras beskyddare, om att få tillgång till vapen. De nekades.

Vid den tidpunkten gav Berlusconi utrikesminister Franco Frattini tydligast uttryck för västs misstro mot rebellerna i Benghazi: de var en okänd storhet, men en del var definitivt islamister (han varnade hotfullt för utropandet av ett "islamiskt emirat" i södra Medelhavsområdet) och en banderoll som motsatte västs inblandning visades tydligt upp.

Så underrättelseinformation måste samlas in (specialstyrkor och spioner skickades iväg), garantier måste skaffas (man erhöll snabbt förpliktelser gentemot Libyen kommersiella avtal), bilden måste få klarna och ingenting skulle tillåtas inverka oberoende av de västliga företagens och staternas intressen, företag och stater som hade samsats förträffligt med Gaddafi under de föregående tio åren.

Villkoret att intervention inte skulle innebära kontroll över landet bröts innan orden i FN-resolutionen som utslöt en ockupation hade skrivits ut. Vad annat kan Sarkozy och Clinton utifrån en styrkeposition ha förhandlat om i Paris tre dagar före FN-omröstningen med de figurer från den tidigare regimen som de plockat som företrädare för Benghazioppositionen?

Gilbert berör inte de fördärliga effekterna av västs omfamning på oppositionen själv. Inte heller

funderar han över hur en intervention som leds av tidigare nordafrikanska kolonialmakter gör det möjligt för Gaddafi, av alla människor, att svepa in sig i Omar Mukhtars mantel, hjälten i det förödande libyska självständighetskriget mot det fascistiska Italien, och på så vis ge honom ännu ett vapen för att samla stöd.

Oppositionen kan mycket väl ha börjat som en blandning av styrkor jämförbara med de tunisiska och egyptiska rörelserna. Men element från gamla regimen, som utsåg sig själva som ledare, och pålitligt västvänliga figurer har allt eftersom upproret blir alltmer beroende av västs militära maktmedel föga överraskande blivit gynnade.

Om krig är en förlängning av politiska konflikter med andra medel, så utvecklar militära konflikter sin egen politiska logik. Utifrån en militärt svag position har Benghazi-rådet efterlyst större och större västliga militära aktioner.

Rebellerna klagade tidigt att över de inte var i stånd att begära västliga flyganfall. De kanske vill att amerikanska, franska och brittiska plan ska bli oppositionens flygvapen, men de står under USA/Nato-kommando. Det är de som bestämmer. Det är inte rebellernas flygvapen, de senare är nu mer Natos markstyrka.

Benghazi-rådet har ännu inte krävt marktrupper – vilket inte utesluts av FN-resolutionen – men om det uppstår ett dödläge... vad händer då? Kanske lite fler "specialister" på marken för att vägleda missilerna eller lite fler "rådgivare" (Special Forces - dvs vältränade mördare – befinner sig redan där)?

Ska vänstern ignorera begäran om ytterligare hjälp, även om en "folkelig rörelse" varnar för massakrer och, som Pentagon har sagt, enbart flygaktioner inte med säkerhet kan leda till seger på marken? Borde vi inte stödja åtgärder för att göra missilangreppen mer träffsäkra, för att minska "oavsiktliga förluster" bland civilbefolkningen? Skulle det inte vara omoraliskt att inte göra det?

Ska vi försöka avslöja västs oärlighet genom att kräva mer militära handlingar till förmån för rebellerna om de inte uppnår en snabb seger? Ska vi hälsa alla steg mot en faktisk delning med krav på att väst "avslutar jobbet" och avlägsnar slaktaren Gaddafi?

Visst skulle det vara omoraliskt att, efter att ha förhindrat Benghazis fall, se striderna dra ut på tiden och Gaddafi ha kvar kontrollen över större delen av landet? Det är trots allt rebellernas begäran som legitimerar det moraliska argumentet för att stödja bombningarna, enligt Gilbert. Och de vill ha mer bombningar.

Kriget har redan gått längre än den begränsade flygförbudszon som Gilbert säger att det vore omoraliskt att motsätta sig. FN-resolutionen gick långt utöver detta. De inledande attackerna riktades inte mot flygplan utan mot marktrupper och Gaddafis förläggning – de hade koordinaterna från Ronald Reagans mordförsök 1986. Med tanke på resultaten under västs alla övriga flygkrig, finns det någon tvekan om att kryssningsrobotar och "smarta bomber" har orsakat civila offer? (I skrivande stund, är västs stridsflyg fullt engagerade i bombningen av Ajdabiya så att rebellerna kan återta den.)

Häri ligger den centrala bristen på verklighetsförankring i Gilbert ståndpunkt. Han vill med skalpell snitta ut en humanitär kärna ur FN-resolutionen och Natos bombningar som vi måste stödja. Vi bör motsätta oss resten. Vi bör övervaka förloppet av ett i sig kaotiskt krig för att säkerställa att militära åtgärder inte går utöver de humanitära mål vi har framfört.

Men mål och medel var alltid mer omfattande. Det är därför det hyllade internationella samförståndet kollapsade inom 24 timmar. Det fanns ingen verklig avgränsning mellan ett tänkt humanitärt uppdrag och de krigförande parternas vidare syften – särskilt för Sarkozy och Cameron, som öppet proklamerade en doktrin för regimskifte.

Den politiska futiliteten i Gilbert ståndpunkt blir tydlig när han skriver att "vi definitivt [ska] kräva att bombningarna upphör när Gaddafis flygresurser har neutraliserats." Pentagon förklarade dem neutraliserade dagen innan hans artikel publicerades, men bombningarna fortsatte.

Alternativ till Natos åtgärder

Så vad återstår av argumentet att vi borde ha stött en flygförbudszon som var överspelad inför säkerhetsrådet omröstning? Bara att Benghazi höll på att falla, att det skulle äga rum en massaker, och att det inte fanns något alternativ till att stödja västs åtgärder som, oavsett dess vidare ambitioner och metoder, hindrade den. Låt oss acceptera påståendet om en nära förestående massaker och se om det fanns något alternativ.

Gilbert avfärdar tanken på att beväpna rebellerna som opraktisk: Det fanns bara "24 timmar" för dem att få tillgång till vapen och lära sig att använda dem. Men varje omöjlighet är ett resultat av västmakternas politiska prioriteringar.

Under två veckor vägrade de vapen och genomdrev ett embargo för att stoppa varje transport medan de sökte garantier för att Benghazi-rebellerna inte skulle använda dem mot deras egna intressen i Libyen, som byggts upp under Gaddafi under det senaste decenniet. De utsatte de verkligt revolutionära elementen för utpressning och mutade andra i ledarskapet i Benghazi medan Gaddafi pansar ryckte närmare. Vänstern överallt bör säga det klart och tydligt, inte acceptera fullbordat faktum av tvång.

Gilbert hävdar att vänstern kunde motsätta sig kriget mot Serbien och Irak eftersom vi kunde peka på diplomatiska alternativ, men att det inte fanns några vad gäller Libyen. Nu vet jag inte hur realistiskt Vladimir Putins diplomati var i förhållande till Slobodan Milosevic eller hur trovärdig Saddam Husseins erbjudande var att dra sig ur Kuwait. Men inte heller minns jag detta som nödvändiga villkor för rörelserna mot krigen 1991 och 1999.

Men om vi inte desto mindre tar fasta på Gilbert tes, så var en delegation på hög nivå från Afrikanska unionen på väg till Tripoli för att få till stånd en diplomatisk lösning när västs bombningar inleddes. Gilbert antyder att Gaddafi är alltför irrationell för att vara ena parten i en medlingslösning. Men vi fick höra att Milosevic och Saddam också var galna hundar, folkmordsdiktatorer som aldrig skulle acceptera en medlingslösning. Detta är knappast starka skäl för att motsätta sig Balkan- och Irak-krigen, om man ändå hellre vill fria än fälla västmakternas motiv i Libyen.

Gilbert hävdar att varje arabiskt organiserat ingripande skulle orsaka lika många civila offer och leda till lika stort imperialistiskt inflytande över Libyen. Han åberopar Saudiarabien och Egypten som två möjliga interventionister. Om vi för några ögonblick faktiskt överväger detta så visar det att ett sådant ingripande sannolikt skulle öppna upp väldigt olika möjligheter.

Det var nästan säkert omöjligt för Saudiarabien att leda en insats som skulle uppfattas som ett stöd för den arabiska revolutionen. De ledde samtidigt undertryckandet av revolutionen i Bahrain. Det är den mest sköra och äldsta av de äldre regimerna, och har avvisat alla krav för att det ska bredda sin sociala bas genom djupgående reformer. Spänningarna skulle ha helt blottställt det och öppnat en bräsch för det saudiska oppositionsrörelsen – mycket mer än i det lilla Qatar. Det är därför huset Saud lade sin röst för att väst skulle göra jobbet.

Egypten är annorlunda. Mubarak är borta. Armén är kvar. Men den styr ett samhälle där en faktisk revolution fortfarande utkämpas. Det är för närvarande Washingtons största regionala bekymmer. En intervention under ledning av Egypten skulle inte helt enkelt varit en småsak för London, Paris och Washington. Dess återspeglning inom Egypten skulle inte ha varit av "bomba den nye Hitler"-typen som vid dessa tillfällen dras fram i de imperialistiska länderna. Den skulle ha varit beroende av det egyptiska folkets nyfunna aktivism.

Egyptiska socialister har publicerat ett uttalande som motsätter sig västs militära aktion i Libyen och agiterar för folkliga påtryckningar för att stödja upproret hos sin västra granne. Man behöver bara föreställa sig egyptiska flaggor, av det slag som fladdrade över Tahirtorget, böljande i Benghazi, snarare än Trikoloren och Union Jack, för att inse vilken skillnad det skulle utgöra.

Det fanns alternativ till att stödja västs bombningar. Naturligtvis var de inte de Sarkozy, Cameron

och Obama frivilligt skulle välja. Man skulle ha varit tvungna att argumentera och kämpa för dem mot västregeringarnas linje. I den bemärkelsen var de inte lika omedelbara som de frivilliga beslut som togs av de som kontrollerar de mäktiga staterna. Men om vänstern skulle godta att de enda realistiska lösningarna är de som USA, EU och Nato är beredda att understödja, då ger vi också efter för utpressning, och då framstår det som föga meningsfullt att bygga en självständig vänster. Vi står inför strategiska val.

Demokratin och den islamistiska fågelskrämman

Vänsterflygeln i den egyptiska revolutionen – den viktigaste i regionen hittills – har förkastat denna utpressning. Det är inte människor som kan avfärdas som skrivbordsteoretiker som sitter i godan ro. Och de masstyrkor som slöt upp mot Mubarak förblir oberoende av västligt förmynderi.

Gilbert favoriserar dock de libyska rebellerna som nu är beroende av Paris och London, och agerar med Washingtons pengar – Pentagon spenderade 50% av Natos totala utgifter för tio år sedan, nu är det 75%.

I en djupt oroande sidoreplik, försäkrar han att oavsett vilken regim de libyska rebellerna än kan bilda idag, så skulle den automatiskt vara bättre än ”det fundamentalistiska muslimska brödraskap” som spelar en ”avgörande roll” i Mubarak i Egypten efter Mubarak. Det är en fruktansvärd eftergift inte bara åt västs militära aktioner, utan också åt deras politik och ideologi när de försöker omforma arabvärlden under ett vitaliserat herravälde.

De vill få det offentliga öst och väst att tro att regimer som är beroende av västs vapenmakt och har snickrats ihop vid konferenser i Paris eller London – som Nuri al-Maliki i Irak – antagligen är bättre än länge undertryckta islamiska rörelser som spelar en självständig, framträdande roll. Araberna, hävdar de, är inte redo för en demokrati som lämnas åt sig själv. Israels Tzipi Livni slår fast kriterier för de arabiska partier som ska få tillträde till den demokratiska klubben, och bland dessa finns erkännande av Israel.

Det egyptiska Muslimska brödraskapet passar inte in i den islamofobiska demonologin, och är hursomhelst en organisk del av det egyptiska samhället – en viktig punkt för alla som verkligen tror på nationellt självbestämmande. Allt eftersom det politiska utrymmet har öppnat sig, så har också meningsskiljaktigheterna gjort det i en organisation som alltid varit mer av en koalition än en monolitiskt parti.

Det finns en allt större spricka mellan det politiskt konservativa gamla gardet och ungdomen som genomsyras av revolutionära ambitioner. I själva verket ser det ut som om flera partier kan komma att uppstå ur brödraskapets led. Även sådana som betonar radikala demokratiska och sociala förändringar i motsats till införandet av restriktiva sedvänjor.

Den mest populära förebilden bland brödraskapets ledande riktning och bland många andra islamister i regionen är nu AKP-regeringen i Turkiet. Det är långt ifrån en socialistisk regering. Men det svårt att tro att den, och de som efterliknar den, på grund av sina islamiska rötter per definition måste vara sämre än de krafter som hoppas komma till makten i Libyen med hjälp av bomber och tillstånd från väst.

Den turkiska regeringens ståndpunkt om Libyen är att uppmana Gaddafi att avgå, begränsa åtgärderna till strikt humanitära målsättningar, kritisera militära ”överdrifter” och motsätta sig västligt politisk verksamhet. I dessa avseenden är det en ståndpunkt som inte är olik Gilberts. Men han överlämnar godkännandet till dem som viftar med den islamistiska fågelskrämman.

Händelseutvecklingen sedan publiceringen av Gilberts artikel har gjort att de djärva påståendena, att den nu av väst beroende oppositionen i Benghazi hade överlägsna progressiva vitsord inte går att försvara. Seriösa media som Los Angeles Times – som inte är konspiratoriska anhängare av Gaddafi – har innehållit förstahandsrapporter om brutal behandling av svarta gästarbetare i händerna på Benghazi nya säkerhetsavdelning. De håller också samla ihop dem de hävdar är ”Gaddafi-

lojalister.” Vilket öde väntar dem?

Vi har varit med förut. Vi har sett hur andra delvisa rörelser visat sig vara oförmögna att överbrygga de splittringar som främjats eller exploaterats av den regim de är motståndare till, och därmed misslyckats med att samla större delen av samhället bakom sig. Vi har sett hur vissa av dem under en bitter militär konflikt till slut själva har spelat på dessa splittringar. Vissa har till och med tagit en del av den brutalitet som de ställts inför och kastat tillbaka den på samma sätt.

I Benghazi, i det av väst övervakade Benghazi, upplever vi inte hur man gör sig av med ålderdomlig dynga, på det sätt som lyste upp Tahirtorget i Kairo när muslimer och kristna gick samman mot försöken att söndra och härska, och drev fram den mest radikala revolutionära vägen.

Av flera skäl, bland dessa Gaddafis förtryck, spelade denna process en marginell roll för det libyska upproret. Västmakterna vill absolut inte se det växa fram nu i Benghazi, eller i Tripoli om Gaddafi faller. De kommer inte vilja att de röster i Misrata som är skeptiska i fråga om västs roll växer sig allt starkare. Och de har nu en starkare ställning för att hindra detta från att hända.

Imperialistiskt hyckleri

Gilbert pekar självfallet på det amerikanska och europeiska hyckleriet. Den skenbara motsägelse som detta hyckleri vilar på är inte tillfällig. Det är rotat i en oföränderlig uppsättning djupgående intressen som är långt ifrån motstridiga: att ha kontrollen över kranen till världens energiekonomi mot yttre konkurrenter och folkmassorna inifrån.

Men med Libyen som utgångspunkt, för oss Gilberts lösning på de skenbara motsägelserna i väst i helt fel riktning. Om vi skulle följa den, så skulle det leda till en strategisk avvikelse av vänstern och oavsiktligt hjälpa hycklarna.

Gilbert klargör sin inställning genom att fundera över framtidsutsikten av större israeliska flyganfall mot Gaza och ett hypotetiskt svar med krav på en västerländsk flygförbudszon: ”Det borde organiseras demonstrationer utanför FN i New York för att kräva det. Vi borde alla vara beredda på att göra det, och nu med ett kraftfullt argument” – nämligen att ni gjorde det över Libyen, så gör det även över Gaza.

Alltmedan Israels vice premiärminister har fört på tal en snar upprepning av Operation Cast Lead, så äger i själva verket mer begränsade flyganfall redan rum och intensivare än någon tidigare gång under de senaste två åren.

Så det här är inte en fråga för framtiden. Det handlar om nu. Vad är svaret, och vad borde det vara?

I regionen har den överväldigande reaktionen bland vänstern och progressiva varit att peka på det fortsatta västliga – framför allt amerikanska – stödet till staten Israel, det senaste flagranta exemplet är ännu ett USA-veto mot en resolution från säkerhetsrådet som motsatte sig illegala bosättningar.

Det har varit att belysa Tel Avivs begäran om ytterligare ett 20 miljarder dollars bidrag från Washington. Det har varit att rikta uppmärksamheten mot övergångsregeringen i Egypten för att kräva att den återspeglar de folkliga stämningarna, att helt bryta med Mubarak-Sadat-åren, öppna gränsen vid Rafah, avbryta gasleveranserna till Israel och ta ställning för den palestinska kampen. (Det har redan skapat tillräcklig press för att varna Israel mot att iscensätta ett totalt Gaza-krig.)

Liknande argument läggs fram av den radikala vänstern och den nu avsevärda pro-palestinska rörelsen i Europa och USA

Deras linje är inte att kräva ytterligare västligt militärt engagemang i Mellanöstern efter Libyen – ingripanden som kan komma i Syrien om händelseutvecklingen följer ett liknande mönster. Den är att avsluta detta engagemang – direkt och via västligt stöd till Israels och Saudiarabiens militära maskiner.

Det handlar inte om att kräva att europeiska och amerikanska diplomater ska komma nedramlande i

större antal för ”att hjälpa till” att skapa fred och rättvisa. Det handlar om att tala om för dagens prins Metternich, det amerikanska utrikesdepartementets Jeffrey Feldman, och hans gelikar att de kan återvända till Washington och ta med sig de intriger för att manipulera oppositionella krafter som han fulländade i Libanons sekteristiska labyrint.

Det handlar inte om att väst bör göra mer, det är snarare så att de bör sluta med att göra vad de gör.

Detta är inte en ordlek. Den rörelse som uppstod i Tunis och Kairo visar på potentialen för en ny makt i arabvärlden – en radikal kraft som är oberoende av eliter, stora som små, västliga och inhemska.

Sidi Bouzid och Tahirorget satte åter araberna själva som företrädare för framsteg i regionen efter katastrofen för det neokonservativa experimentet i Irak och allt som ägt rum innan dess. Väst vill, med våld om så krävs, åter sätta in sig själv som den viktigaste aktören, den som sitter till doms över de inföddas framsteg.

Man kan invända att det är besvärligt för folkliga arabiska rörelser för att *tvinga fram en reträtt* i västs politik, och att hindra deras och de regionala härskarnas intressen. Det är sant.

Men det är långt mer att föredra, och oändligt mer realistiskt än att bedriva lobbyverksamhet för att få de imperialistiska makterna att *bli* något som de inte kan vara: en kraft för utveckling, om de bara kunde övertalas att lösa sina förmodade blandade motiv och sitt konfliktfyllda tänkande på rätt sätt .

Vårt strategiska val utkämpas nu i Jemen. Samhällets mest dynamiska elementet – de ungdomar som samlas utanför Sanaas universitet – väljer Tahirorget framför Benghazi under västlig överhöghet. Men det finns även andra mäktiga, sekteristiska eller lokalpatriotiska politiska aktörer. Några leker med tanken på västlig eller saudisk uppbackning för att kompensera sitt misslyckande att samla avgörande kraft bakom sina anbud att ersätta Salehs regim.

En liknande politisk strid har inletts i Syrien, där väst har ett vitalt intresse av att störta regimen – men inte till förmån för någon som skulle utgöra ännu större problem för både dem och Israel. De vill inte ha ett Tahirorg i Damaskus, det vill ha ett Benghazi eller Bagdad – och de kommer att agera därefter.

Den första fasen av den arabiska revolten 2011 bar på ekon av 1848 års europeiska revolutioner. De förverkligade den verkligt progressiva moderna kraft som Karl Marx och Friedrich Engels identifierade i *Kommunistiska Manifestet*, vilken publicerades samma år, som ”den självständiga rörelsen av det av den överväldigande majoriteten i den överväldigande majoritetens intresse.”

Ett sådant oberoende i dagen mogna globala kapitalistiska system är beroende av många saker. Framför allt kan det inte uppstå utan att avvisa de största kapitalistiska makternas omfamning och konsekvent motsätta sig deras ideologier, politiska intriger och mördarmaskiner.

(Översättning från engelska, Socialistiskt Alternativ. Delvis redigerad av Göran Källqvist.)